

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 80. Ἐξέμνητος
δραχμ. 45. Τρίμηνος δραχμ. 25

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΠΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουοῦντος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος

Ἐν Ἀθήναις, 14 Ἀπριλίου 1928

Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 20

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἡ τραχεῖα φωνὴ τοῦ Τζέκιν τὴν εἶχε τρομάξει. Ἀπὸ τότε ποῦ εἶχε δοκιμάσει τὴ μεγάλη συγκίνηση τῆς ἀρπαγῆς τῆς, τρόμαζε μὲ τὸ παραμικρὸ καὶ ζάρωσε μὲ καρδιοχτύπι κοντὰ στὴ Τζέννη.

Ἡ βάρκα ἐξακολουθοῦσε νὰ τοὺς παρακολουθεῖ ἀπὸ κοντά.

Ὁ γέρο-Δικ τραβοῦσε κουπί μ' ὅλα του τὰ δυνατά. Στὸ ποτάμι ἦταν ἀκόμη πολλὲς βάρκες καὶ γινώριζε ὅλους τοὺς βαρκάρηδες, ὥστε σὲ στιγμὴ κινδύνου θὰ εἶχε βοήθεια. Ναί, ἀλλὰ ποῖος μπορούσε νὰ προλάβει μιὰ πιστολιὰ λόγου χάρι, ἂν ὁ ἄγνωστος ἤθελε νὰ σκοτώσει τὴ μικρὴ; Αὐτὴ ἡ τρομερὴ σκέψις τὸν ἔκαμε νὰ συστήσει στὴ Τζέννη νὰ κρύψει τὸ παιδί μέσα στὴν ἀγκυλιὰ τῆς.

«Αὐτὸς εἶναι βαλτὸς ἀπὸ κάποιον μεγάλον, συλλογιζόταν ὁ βαρκάρης. Ποῖος ξέρει ἂν δὲν ἔχει συνενόχους κάπου κοντά;»

Κατέβηκε τὴ βάρκα γιὰ νὰ βγάλει τὴ Τζέννη σ' ἓνα μέρος πολὺ κοντὰ στὸν Πύργο. Ἀλλὰ βρισκόταν ἀκόμη πολὺ μακριὰ κι' ἡ νύχτα ἐρχόταν γρήγορα, ὅπως πάντα τὸ χειμῶνα.

Μαζὶ μὲ τὸ σούρουπο, ἔπεφτε πάλι κι' ἡ ὁμίχλη, μεγαλώνοντας τὸ μισοσκόταδο, καὶ στὴ μικρὴ βάρκα, ποῦ πρὶν ἀπὸ λίγο ἦταν τόσο χαρούμενη, τώρα βροσίλευε σιωπῇ.

Ὡστόσο ὁ Τζέκιν δὲ βιαζόταν νὰ κάνει τίποτα, εἴτε γιὰτὶ δὲν εἶχε τόσο ἄγριους σκοποὺς, εἴτε γιὰτὶ ἡ προφύλαξη τῆς Τζέννης τοῦ χάλασε φαίνεται τὰ σχέδια.

Ἐξακολουθοῦσε τὸ κυνηγητό, ἀλλὰ φαίνόταν τώρα ὅτι τὸπερνε στ' ἀστείτα:

— Βλέπω πὼς δὲ σὰς ἀρέσει ἡ πα-

ρέα μου, εἶπε. Χαλῶτε τὸν περίπατό σας, γιὰ νὰ μὲ ἀποφύγετε.

— Μὰ εἶναι ὥρα νὰ γυρίσουμε, ἔχουμε καὶ δουλειά, ἀπάντησε ὁ βαρκάρης, χωρὶς νὰ δεῖξει καμμιὰν ἀνησυχία.

— Τόσο γρήγορα; Ἡ γιορτὴ θὰ κρατῇ δὴλ τὴ νύχτα! Πρὶν ἀπὸ λίγην ὥρα, χαλοῦσατε τὸν κόσμον ἀπὸ τὴ χαρὰ καὶ τώρα βουβαθήκατε ὅλοι σὰν νυχτερίδες!

— Τὰ παιδιὰ, βλέπεις, κουράστηκαν, εἶπε ὁ βαρκάρης.

— Πές καλύτερα πὼς κουράστηκες ἐσύ, γέρο! Τὰ παιδιὰ δὲν κουράζονται νὰ βλέπουν πανηγύρια. Σίγουρα ἡ μικρούλα εἶναι σύμφωνη. Δὲν εἶναι ἔτσι, μικρούλα μου; Ἀσ' τον τὸν παπποῦ κι' ἔλα στὴ βάρκα μου. Θὰ σὲ πᾶω νὰ ἰδεῖς ἓνα σωρὸ πράματα!

— Ὁχι! Ὁχι! φώναξε ἡ Νταίζη, πέρνοντας στὰ σοβερὰ τὴν πρόταση τοῦ ξένου.

— Μὴ φοβάσαι, ἀγάπη μου, εἶπε ἡ Τζέννη, στ' ἀστείτα τὸ λέει.

— Εἶδες ἐκεῖ ποῦ μὲ φοδοῦνται τὰ παιδιὰ; εἶπε ὁ Τζέκιν. Κι' ἐγὼ τ' ἀγαπῶ τόσο πολὺ! Ἐλα, καὶ θὰ σοὺ δώσω παιγνιδάκια καλύτερα ἀπὸ τῆς θεῆς Τζέννης.

— Ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ τὴ θεὴ Τζέννη! φώναξε ἡ Νταίζη.

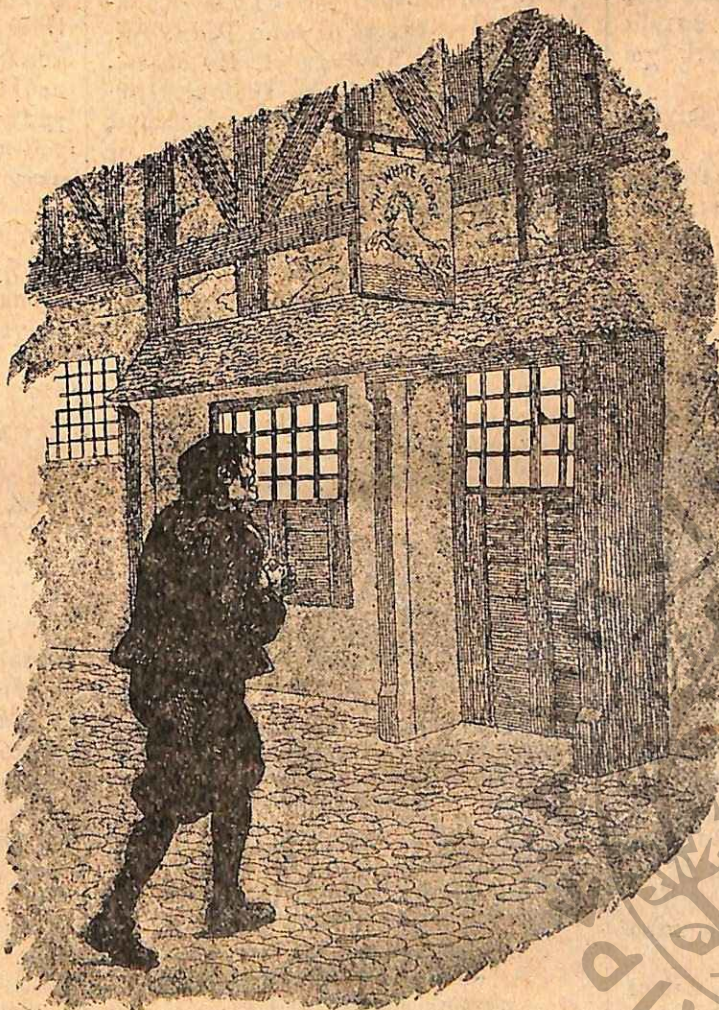
— Ἀμα ἔρθεις μαζί μου, θὰ μ' ἀγαπᾷς ἐμένα πρὶν πολὺ!

— Ὁχι! Ὁχι! φώναξε πάλι ἡ μικρὴ καὶ σφίχτηκε κοντὰ στὴ Τζέννη.

— Καλὰ λοιπόν! Θὰ κάμω μόνος μου τὸν περίπατό μου!

Κανεὶς δὲν τοῦδωσε ἀπάντηση. Ἡ βάρκα ἄραξε κι' ἡ Τζέννη πήδησ' ἔξω μαζί μὲ τὴ Νταίζη. Ὁ γέρο-Δικ ἔστειλε τὸ Τζέκιν νὰ τοὺς πᾶει ἔως τὸν Πύργο κι' ἔμεινε ὁ ἴδιος

«Μπήκε σὲ μιὰ ταβέρνα γιὰ νὰ δειπνήσῃ».

έκει, για να έμποδίσει τον άγνωστο να τους παρακολουθήσει, αν έδειχνε τέτοια πρόθεση.

Ο Τζέκιν έμως έδωσε ήσυχα-ήσυχα τη βάρκα του κοντά στο γέρο-Δίκ.

— Κάνει κρύο, είπε. Δεν πάμε να πιούμε μιά σταλιά να ζεσταθούμε;

— Ευχαριστώ, δέ διψώ! απάντησε ο βαρκάρης.

— Όπως αγαπάτε! Άς κουβεντιάσουμε λοιπόν εδώ, αφού το προτιμάτε. Έχουμε κι' εδώ ήσυχία, όπως και στην ταβέρνα.

— Μα έχετε να μου πείτε τίποτα; ρώτησε με δυσπιστία ο Δίκ.

— Φυσικά! Θα σ' έπερνα από πίσω όλη την ημέρα, αν δεν είχα το λόγο μου;

— Τι γυρεύετε λοιπόν;

— Όχι και σπουδαία πράγματα. Μια έρώτηση μονάχα: Τ' είν' αυτό το κορίτσι που ήταν μαζί σου;

— Είναι το κορίτσι της ξαδέλφης μου, πού...

— Άσ' τα τώρα, γέρο! Το ξέρω το παραμύθι: έχασε τη μάννα της κι' ή Τζέννη το περιμάζεψε, έ; Μή μου τ' ας έμην' αυτά! Άλλο!

— Δεν καταλαβαίνω τί θές να πεις, χριστιανέ, έκαμε ο βαρκάρης κάπως φουρκισμένος. Μου φαίνεται όμως πως είναι να βαριέται κανείς με τ' άστεία σου. Άσε με ήσυχο τώρα, γιατί έχω δουλειά.

Μα ο Τζέκιν δεν ήταν από κείνους που διώχνονται εύκολα.

— Μή φαντάζεσαι πως τέλειωσαν έτσι εύκολα οι λογαριασμοί μας, είπε. Πές μου με το καλό αυτό που σ' ρώτησα, γιατί άλλοιώς βρίσκω εγώ ανθρώπους, που σ' κάνουν και μιλάς θέλοντας και μή.

Ο βαρκάρης σήκωσε τους ώμους.

— Δεν ξέρω ποιοι είναι αυτοί οι άνθρωποι, ούτε τί δοσοληψίες έχω μαζί τους εγώ κι' ή φαμίλια μου. Άλλά και ο ίδιος ο δήμαρχος να με ρωτήσει, τ' α ίδια θα το πώ.

— Και θα τον ευχαριστούσες κι' αυτόν όσο και μένα. Πάλι θα τοῦμενε ή άπορία πως ένα παιδί του λαού μοιάζει σ' α μιά μικρή καίδη και πως φαίνεται πέντε χρόνων, αφού είναι τριών.

— Και τί μπορώ εγώ να ξέρω απ' αυτά; Ο Θεός μάς έφτιαξε όπως του άρεσε. Τόσο το καλύτερο αν ή μικρή είναι καλοφτιαγμένη. Όσο για την ήλικία της, αυτό δεν είναι ζήτημα!

— Είναι και παραιναι! Είσ' ένας γέρο-κατεργάρης και βλέπω ότι δέ θέλεις να πεις την αλήθεια. Το λοιπόν, θα σοῦ την είπω εγώ κι' άνοιξε καλά τ' αυτιά σου ν' ακούσεις:

« Πάνε έξη μήνες πάνω-κάτω, που το παιδί αυτό (ή άνιψιά σου) με το συμπάθιο) βρισκόταν σ' ένα παλάτι. Κλη-

ρονομούσε πλούτη άμέτρητα. Ληστές την άρπαξαν και ύστερα την παράτησαν κάπου στο Λονδίνο. Η οίκογένειά της τη ζήτησε παντού, αλλά δεν την βρήκε πουθενά. Το ξέρω καλά, ότι θα διναν μεγάλη άμοιβή σ' όποιον θα την έφερνε πίσω.

— Πολύ σπουδαία είναι ή ιστορία σου, απάντησε ψυχραιμα ο βαρκάρης, αλλά δεν έχει καμμιά σχέση με τη Βιολέττα μας. Αυτή, πριν από έξη μήνες βρισκόταν σ' ε καλύδι, όχι σ' παλάτι, κι' όταν έχασε τη μάννα της, δεν είχε να κληρονομήσει τίποτα και θα πέθαινε στους πέντε δρόμους, αν δεν την περιμάζεψε ή Τζέννη. Αυτή είναι ή ιστορία της και βλέπεις πως δεν έχει καμμιά σχέση με τη δική σου.

— Είσαι, βλέπω, άγύριστο κεφάλι! Μα δέ συλλογίζεσαι ότι οι γονείς της μπορούν να χρησιμοποιήσουν τα δικαιώματά τους και να σοῦ την πάρουν με το στανιό;

— Θεός φυλάξοι! Άς έλθουν, αν θέλουν να την ιδούν. Θα χάσουν τ' έξοδα του ταξιδιού.

— Καλά! καλά! Βλέπω πως δέ μπορούμε να συνηγορήσουμε, κι' άδικα θα μιλούσαμε όλη τη νύχτα. Μόνο, καμμιά φορά, αν αλλάξεις γνώμη, έρχεσαι στη ταβέρνα των «Τριών Κούκων» και ζητάς το μεγάλο Τζάκ. Άλλά μή λές σ' κανέναν τί τον θέλεις. Στο χέρι σου είναι να κερδίσεις χρήματα πολλά, αλλά πρέπει να κάμεις γρήγορα. Άν δεν έχω απάντηση σ' ε τρεις μέρες, θα πάρω τ' ά μέτρα μου κι' ή ύπόθεση θα τελειώσει, να το ξέρεις.

— Άν θέλεις να μ' ακούσεις έμένα το γέρο, απάντησε ο Δίκ, σῦρε στο σπίτι σου να κοιμηθείς λιγάκι, γιατί μου φαίνεται πως το βρόντηξες λιγάκι για χατήρι του δημάρχου κι' είσαι κάπως θολωμένος. Όρα καλή σου!

Και ξαναμπήκε στη βάρκα του, για να περιμένει τον Τζόε.

(Άκολουθεί) ΜΙΚ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΦΙΛΕΝΑΔΕΣ

Άντιγόνη, Ειρήνη, Μαίρη,
— του σχολείου οι φιλενάδες —
απ' τη γειτονιά περνάνε κρατημένες απ' το χέρι.

Βιαστικές περνούν και πάνε κάθε μέρα στο σχολείο, και το βράδι μαζί πάλι για τ' ασπία τους γυνάνα.

Φρόνιμες κι' αγαπημένες — μυστικά καμμιά δεν έχει — μοιάζουν σ' αν άδερφούλες κι' είναι τόσο εύτυχισμένες.

Άντιγόνη, Ειρήνη, Μαίρη,
— του σχολείου οι φιλενάδες —
πάντοτε μαζί περνάνε κι' όλη ή γειτονιά τις έξερει.

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβείον Νομπελ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Κι' όταν εκείνες κολυμπούσαν στη λίμνη, έπεφτε μαζί τους κι' έδωαινε μισοπνιγμένος. Ντρεπόταν πολύ που δεν μπορούσε να μάθει να κολυμπά και πήγε στην Άκκα για να της πη τον πόνο του.

— Γιατί εγώ δεν μπορώ να μάθω να κολυμπώ όπως τάλλα; ρώτησε.

— Τα δάχτυλά σου έγιναν πολύ γυρτά και τα νύχια σου πολύ μυτερά όσο βρισκόσουν πάνω στο βράχο. Άλλά μή στενοχωριέσαι γι' αυτό. Θα γίνεις ένα καλό πουλι μιά μέρα.

Οι φτεροδuges του μικρού άετου σ' ε λίγο μεγάλωσαν άρκετά, ώστε να μπορούν να τον κρατήσουν' αλλά μόλις κατά το φθινόπωρο, που άρχισαν τ' α χηνάκια να μαθαίνουν να πετούν, κατάλαβε κι' αυτός ότι μπορούσε να χρησιμοποιήση τ' α φτερά του για να πετάξη. Τότε έμως άρχισε μιά θαυμασία εποχή γι' αυτόν, γιατί στο πέταγμα τους ξεπερνούσε όλους. Οι σύντροφοί του δεν έμεναν περισσότερη ώρα στον άέρα απ' όση έπρεπε' αυτός όμως έμενε όλη την ημέρα εκεί ψηλά και γυμναζόταν στο πέταγμα. Ποτέ δεν του είχε περάσει απ' το μυαλό ότι μπορούσε να είναι άλλο πουλι εκτός από χηνάκι. Πολλά πράγματα όμως του έπεφταν στο μάτι και του προκαλούσαν άπορίες, που έτρεχε στην Άκκα για να του τις λύση.

— Γιατί τ' α πουλάκια κι' οι άρουραι τρέχουν και φεύγουν μόλις φανεί ή σκιά μου πάνω στο βράχο; ρωτούσε. Τις άλλες χήνες δεν τις φοβούνται τόσο.

— Τα φτερά σου μεγάλωσαν πολύ όταν ήσουν πάνω στο βράχο κι' αυτά φοβίζουν τ' α μικρά ζώα, έλεγε ή Άκκα. Άλλά μή στενοχωριέσαι γι' αυτό. Θα γίνης ένα πολύ καλό πουλι μιά μέρα.

Όταν οι άγριοχήνες τράβηξαν το φθινόπωρο κατά το νοτιά, πέταξε κι' ο Γόργης μαζί τους. Νόμιζε πάντα ότι ήταν όμοιος μ' αυτές. Γύρω όμως πετούσαν άμέτρητα πουλιά που έλα διευθύνονταν κατά το νοτιά, κι' όταν έδλεπαν την Άκκα να πλησιάζει συνοδευσόμενη από έναν άετο, έμπαιναν σ' ε μεγάλη ταραχή. Σε λίγο οι άγριοχήνες περικυκλώθηκαν απ' ένα έλόκληρο κοπάδι περιεργα πουλιά που έξεδήλωναν δυνατά το θαυμασμό τους.

Η Άκκα τους διέταξε να σωπάσουν, αλλά δεν ήταν εύκολο να επιβάλη κανείς τη σιωπή σ' ε τόσες καλές γλώσσες.

— Γιατί με λένε πως είμαι άετός; ρωτούσε ο Γόργης όλοένα, και όσο πήγαινε έρεθιζόταν περισσότερο. Δεν βλέ-

πουν πως είμαι άγριοχήνα; Έγώ δέ είμαι άρπακτικό πουλι που τρώει τους όμοιους του. Γιατί μου δίνουν λοιπόν ένα τέτοιο όνομα;

Μιά μέρα οι άγριοχήνες πέρασαν πάνω απ' ένα χωριατόσπιτο, που στην αύλη του τριγύριζαν πολλές κότες.

— Ένας άετός! φώναξαν όλες οι κότες μαζί κι' έτρεξαν να κρυφτούν.

Τότε ο Γόργης, που άκουε όλη την ώρα πως οι άετοι ήσαν κακοίργιοι, δεν μπόρεσε πιά να κρατήσει το θυμό του. Χτύπησε τ' α φτερά, πέταξε κάτω κι' άρπαξε σ' α νύχια ένα κοτόπουλο.

— Θέλω να σοῦ μάθω πως δεν είμ' άετός! είπε και χτύπησε το κοτόπουλο με τη μύτη του.

Τότε άκουσε την Άκκα που τοῦ φώναζε από ψηλά:

— Τι κάνεις; Μήπως έχεις σκοπό να σκοτώσης το κακόμοιρο το πουλι; Θάπρεπε να ντραπής λιγάκι.

Ο άετός άκουγε την επίπληξη με χαμηλωμένο το κεφάλι χωρίς να πη λέξη. Και καθώς είδαν αυτό τάλλα πουλιά, άρχισαν όλα μαζί να τον περιγελαούν. Ο Γόργης τάκουγε και στράφηκε στην Άκκα με τόσο θυμωμένο βλέμμα, σ' αν να είχε σκοπό να χυμήξη καταπάνω της. Άμέσως όμως άλλαξε έκφραση, ανέθηκε με δυνατά φτερουγίσματα πάνω στον άέρα, τόσο ψηλά, που δεν τον έφτανε πιά καμμιά φωνή, και πετούσε εκεί πάνω όπου δεν μπορούσαν να τον διακρίνουν πιά οι άγριοχήνες.

Σ' ε τρεις μέρες ξαναγύρισε.

— Τώρα ξέρω ποιός είμαι, είπε της Άκκας. Και μιά που είμαι άετός, πρέπει να ζήσω σ' αν άετός. Μολαυτά μπορούμε να μείνουμε καλοί φίλοι. Εμένα και τους όμοιους σου δεν θα σ' ες πειράξω ποτέ μου.

Η Άκκα όμως που είχε ως τότε για καμάρι της ότι κατόρθωσε να μερώσει έναν άετο, δεν μπορούσε να άποφέρει που όλες οι προσπάθειές της πήγαν χαμένες.

— Νομίζεις πως μπορώ να έχω φίλια μ' ένα ληστή; είπε. Ζησε όπως σ' ε έμαθα και τότε μπορείτε να μείνης στο κοπάδι μου.

Κι' οι δύο τους ήταν υπερήφανοι κι' αλύγιστοι' κανένας δεν ήθελε να άποχωρήση και στο τέλος άπαγόρευσε ή Άκκα στον άετο να πλησιάση κοντά της, και σ' τις χήνες ν' αναφέρουν ποτέ τ' όνομά του.

Από την ώρα εκείνη ο Γόργης τριγύριζε τη χώρα έρημος και έπίφοβος σ' αν όλους τους ληστές.

Πολλές φορές ήταν μελαγχολικός και νοσταλγός σ' αν τ' αν παρ' που νόμιζε πως ήταν άγριοχήνα κι' έπαιζε με τ' α εθίμα μικρά χηνάκια. Είχε άποκτήσει μεγάλη φήμη για την

τόλη του. Έλεγαν ότι δέ φοβόταν τίποτε και κανένα άλλον από την ψυχράννα του την Άκκα, κι' ότι ποτέ του δεν είχε πειράξει άγριοχήνα.

Διχμάλτως

Ο Γόργης ήταν τριών χρόνων πάνω-κάτω και δεν είχε ακόμη σκεφθή να κάνει δική του οίκογένεια, όταν μιά μέρα τον έπιασε ένας κυνηγός και τον πούλησε στο ζωολογικό κήπο του Σκάνσεν. Όταν ήρθε ο Γόργης στο Σκάνσεν βρισκόνταν κι' άλλοι δύο άετοι εκεί. Ήταν φυλακισμένοι μέσα σ' ένα μεγάλο σιδερένιο κλουβί που βρισκό-

ταν στο υπαίθριο. Είχαν μάλιστα φύτεψει εκεί-μέσα κι' ένα-δύο δέντρα κι' είχαν φτιάξει κι' ένα βράχο αληθινό για να νομίζουν οι άετοι πως είναι στην πατρίδα τους. Μ' όλη αὐτά όμως τ' α πουλιά δεν συνήθιζαν. Όλόκληρη σχεδόν την ημέρα κάθονταν ακίνητα στην ίδια θέση' ή ώρα και σιλιπνή τους φτερωσιά είχε άγριέψει κι' είχε χάσει τη γυαλάδα της, και με άπεγνωσμένη νοσταλγία σ' α μάτια, κοίταζαν τ' α δυστυχισμένα πλάσματα τον έλεύθερο άέρα.

(Άκολουθεί)

ΓΕΟΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΘ.

Ναί, ή Ρήνα κι' ή Μαρίνα τ' όσκασαν από το σπίτι, άμα μυρίστηκαν πως ή θειά τους θα τις χειροτονούσε. Σ' ε λίγο, σιγά-σιγά, σ' αν τις κλέφτρες, γύρισαν για να ιδούν τί γίνεται. Τότε ίσα-ίσα ή θειά τους φώναζε κι' όρμαζόταν πως θα τις κρεμνούσε από τις κοτσίδες. Και το πίστεψαν, και ξαναφύγαν κρυφά, με την πρόφαση να μην ξαναγυρίσουν.

Πού θα πήγαιναν; Τι θα έκαναν; Πώς θα ζούσαν; — Αυτό για την ώρα δεν μάς ενδιαφέρει. Μας ενδιαφέρουν μόνο τ' α κατορθώματα της «ραπτικής» τους που έχουν, βλέπετε, συνέχεια.

Και νά. Την Κυριακή το πρωί, ο μπαρμπα-Χρήστος θέλησε να βάλη το καλό του πανταλόνι, για να πάη στην εκκλησιά. Το βόηκε στη ντουλάπα του, το ξεκρέμασε, το φόρεσε και πήγε στον καθρέφτη για να χτενιστή. Άλλά φαντασθήτε την έκπληξή του, όταν είδε πως είχε τρία ποδάρια!

Η αλήθεια είναι πως το έν' από τ' α τρία αυτά, δεν είχε μέσα ούτε κρέας ούτε κόκκαλο. Ήταν πανί με πανί. Ο άνθρωπος όμως άπόρησε, τρώαξε και πετάχτηκε έξω φωνάζοντας τη γυναίκα του.

— Εδλαλία! Εδλαλία!... Έλα να ιδής!... Έχω τρία ποδάρια!... Τρέχει ή θειά — Εδλαλία και βλέπει πραγματικώς

πως ο άντρας της είχε γίνει τριποδάρος! Για φαντάσου!

Φυσικά δεν άργησε να καταλάβη πως έγινε κι' αυτό το θάμμα. Η Ρήνα κι' ή Μαρίνα, οι περίφημες ράφτρες, είχαν κόψει ένα ποδί από ένα παλιό πανταλόνι του μπαρμπα τους και το είχαν ράψει στο καινούργιο του... για να γελάσουν.

Ευτυχώς που ή θειά-Εδλαλία δεν έδυσκολεύθηκε να το ευλώση και να ξαναβάλη τον άντρα της διπόδαρο σ' αν άνθρωπο... Είπε όμως πάλι κ' όρμαζόταν:

— Άς πάρουν τώρα τ' α ποδάρια τους να γυρίσουν! Όχι πιά απ' τις κοτσίδες, παρ' αν τις γλώσσες θα τις κρεμάσω!

(Άκολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΡΦΑΝΟ ΠΑΣΧΑ

Ήταν τὸ τρίτο Πάσχα πού θαύρισκε τὸ σπίτι ὀρφανεμένο ἀπὸ πατέρα. Ὡστόσο σκέφθηκε πὼς θάπρεπε τούτη τὴ χρονιά, ἔτσι γιὰ τὸ καλὸ τῶν παιδιῶν, νὰ γιορτάσουν. Ὅχι δέδια γιὰ κείνην. Ἡ δική της καρδιά ἦταν γιὰ πάντα μαυρισμένη, καὶ τίποτε πιά στὸν κόσμον δὲν θὰ μπορούσε νὰ τῆς φέρει τὴ λησμονιά, οὔτε καὶ νὰ γλυκάνῃ τὸν πόνο της. Μὰ μοναχὰ γιὰ τὰ παιδιά. Ἦταν τὰ καϊμένα πάνω στὴν ἀντίση τῆς ζωῆς τους, κι' ἦταν κρῖμα νὰ μαραινόνται ἔτσι μέσα στὴ θλίψη. Μάλιστα τὰ μικρότερα, πού ἀκόμα δὲν ἐνοιώθαν τί θὰ πῇ πόνος, δὲ θάταν ἀδικο νὰ ζηλεύουν τις χαρὲς τῶν ἄλλων παιδιῶν; Ὅχι, θὰ γιόρταζαν ἐφέτος. Ἐφτανε ἡ δική της καρδιά, πιστὴ στὴ θύμηση, γιὰ νὰ τὸν κλαίει αἰώνια.

Ἔτσι συλλογιζόταν ἄγρυπνη στὸ κρεβάτι της τὰ χαράματα τῆς Μεγάλης Πέμπτης. Κι' ἔτσι ἔγινε. Σηκώθηκε πρῶτ', ψώνισε ὅ,τι ἔπρεπε καὶ βάλθηκε στὴ δουλειά. Ἐπλάσε κουλουράκια λογιῶ-λογιῶ, ζύμωσε τὴ λαμπροκουλούρα, τὴ στόλισε σὰν ἄλλη φορὰ κι' ἔδωψε καὶ κόκκινα αὐγά. Ὁ νοδὸς της, ὥστόσο, πετοῦσε στὰ περασμένα. Θυμόταν τὰ παλιὰ καλὰ χρόνια, ὅταν κι' ἐκεῖνος ζοῦσε καὶ σκόρπιζε γύρω του τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία. Ἦταν καλὸς κι' ἀγαπημένος, καὶ τὸ σπίτι τους δὲν εἶχε ταῖρι.

Τὰ παιδιά τὴν τριγύριζαν μέσ' στὴν κουζίνα, θέλοντας ὅλα νὰ βοηθήσουν καὶ κάνοντας χειρότερη φασαρία. Τὰ μεγάλα ἔχουν σὰν ἓνα μικρὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη, καὶ τὰ μικρὰ χτυποῦσαν τὰ χεράκια μὲ χαρὰ.

Τοῦ Πάσχα τὸ μεσημέρι ἔφθασε, κι' ἔλοι μαζεῦθηκαν στὸ τραπέζι. Τὸ φαῖ ἄχνιζε στὴ μέση ὀρεχτικὸ, τὸ κρασί λαμπύριζε στὸ κρυσταλλένιο μπουκάλι καὶ τὰ κόκκινα αὐγά σκόρπιζαν σὰν ἓνα τόνο χαρὰς. Ἦταν σωστὸ λαμπριάτικο τραπέζι μ' ὅλα τὰ καλὰ του. Ὡστόσο, ἐκεῖ στὸ κεφάλι, ἡ θέση ἔμενε ἀδειανή. Ἀλλή φορὰ, στὰ καλὰ χρόνια ποῦφυγαν γιὰ πάντα, καθόταν ἐκεῖ ὁ πατέρας. Καὶ τότε τὸ τραπέζι εἶχε μιὰν ἀλλοιωτικὴ ὄψη, κι' ἡ Λαμπρὴ ἦταν σωστὸ πανηγύρι. Ἐφάλλε ἐκεῖνος μὲ τὴ γλυκειὰ ἀγαπημένη του φωνὴ τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη», ἔκοβε μόνος τὴ λαμπροκουλούρα καὶ χτυποῦσε μ' ἓναν-ἓνα τὰ κόκκινα αὐγά. Μὰ τώρα... ὅλες οἱ θύμησης ἔτρεχαν στὴν παλιὰ εἰκόνα του.

— Παιδιά, νὰ φάλλουμε τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη»; εἶπε ἡ μητέρα.

Τὰ παιδιά ἄρχισαν ὅλα μαζί, καὶ τὴ δροσερὴ φωνή τους θόλωνε μιὰ σκιὰ λύπης. Ἡ μητέρα κρατοῦσε τὰ

χεῖλη κλειστά, κι' ἐνοιώθε σὰν ἓνα κόμπο νὰ τῆς σφίγγει τὸ λαιμό.

Τὸ φαγητὸ ἄρχισε σιωπηλά. Μὰ γιὰ τὴ τάχα ἦταν τόσο θλιβερά, σήμερα, μέρα Λαμπρῆ, χαρὰ Θεοῦ καὶ χαρὰ ὅλου τοῦ κόσμου;

Στὴν πόρτα πού ἀνοίγε στὸν κήπο, ἀκούστηκε ἐξαφνὰ ἓνας χτύπος, κι' ἡ λυπημένη φωνὴ ἑνὸς ζητιάνου:

— Ἐλεημοσύνη στὸ φτωχὸ γεροντάκι τὸ ἔρημο, πού κάνει Πάσχα μοναχό.

Τὰ παιδιά τρέξαν στὴν πόρτα. Ποτὲ φτωχὸς δὲν ἔφυγε ἀπ' τὸ σπίτι τους μὲ χέρι ἀδειανό. Κι' εἶδαν ἓνα φτωχὸ γέρο, ζωωμένο ἀπὸ τὴ δυστυχία καὶ τὰ χρόνια, μ' ὀλόλευκα γένηια καὶ μάτια γεμάτα καλοσύνη. Καὶ σήμερα ἦταν Πάσχα κι' ὁ κόσμος ὅλος γιόρταζε!

— Μητέρα, ἄς φάῃ μαζί μας στὸ τραπέζι, φώναξαν τὰ μικρά.

Ἡ ἀδειανὴ καρέκλα τοῦ πατέρα δέχθηκε τὸ φτωχὸ ζητιάνο, καὶ μὲ μιὰς τὸ τραπέζι ἄλλαξε ὄψη.

— Πάρε, παπούλη, κι' ἀπ' αὐτό, φάγε καὶ κείνο. Πές μας τὴν ἱστορίαν σου. Ἐχεις παιδιά; ἔχεις ἐγγόνια;

— Νάχετε τὴν εὐχή μου, παιδάκια μου, ἀπαντοῦσε ἡ τρεμουλιαστὴ φωνή. Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς δῇ τις χαρὲς.

Πάνω ἀπ' τὸ ὀρφανεμένο τραπέζι πλανιόταν ἡ Καλοσύνη. Καὶ σ' ὅλων τὰ χεῖλη ἀνθίζε ἓνα γλυκὸ χαμόγελο, σὰν χαμογέλο χαρὰς.

ΙΟΥΛΙΑ ΜΑΚΡΗ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΕΝΑΣ ΤΙΤΛΟΣ

Ὁ μακαρίτης Εὐάγγελος Κουσουλάνος, ὁ ἐξυπνότατος δημοσιογράφος, πού κι' ἄλλα του ἀνέκδοτα σὰς διηγέθηκα, μοῦ εἶπε κάποτε κι' αὐτό.

Πλούσιος Πειραιώτης, πολιτευόμενος, ἤθελε τότε νὰ βγάλῃ στὸν Πειραιᾶ ἐφημερίδα. Συνεννοήθηκε μὲ τὸν Κουσουλάνο, γιὰ νὰ τοῦ τὴ διευθύνῃ καὶ τὰ συμφώνησαν ὅλα. Δὲν ἔμενε παρὰ ὁ τίτλος.

— Τὸ ἐυκολότερο πρᾶγμα δηλαδὴ, εἶπε ὁ Πειραιώτης.

— Ἀπεναντίας τὸ δυσκολότερο, ἀπακρίθηκε ὁ Κουσουλάνος. Ἄς εἶναι σκεφτὴ καὶ σεις, θὰ σκεφθῶ κι' ἐγώ, καί... ἐλπίζω νὰ βροῦμε.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Πειραιώτης ξαναπῆγε.

— Βρῆκα ἓνα ὠραῖο τίτλο! τοῦ εἶπε θριαμβευτικά.

— Νὰ τὸν ἀκούσουμε, ἔκαμε μὲ δυσπιστίαν ὁ Κουσουλάνος.

— Ἰδοὺ: *Τὸ γνήσιον καὶ ἀνεπηρέαστον φρόνημα τοῦ εὐγενοῦς καὶ νομιμόφρονος Πειραιῶκος Λαοῦ!*

Ὁ Κουσουλάνος μὲ κόπο κράτησε τὰ γέλια.

— Ὡραῖος εἶναι, εἶπε, πραγματικῶς.

Ἀλλὰ ξέρετε τί;... Ἄν βάζαμε ὅλον αὐτὸ τὸν τίτλο στὴν ἐφημερίδα μας, δὲν θάμενε τόπος γιὰ ὅλη!

Ο ΑΝΑΓΙΑΣ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Περπάτησαν ἔτσι ὅλη τὴν ἡμέρα. Ἰχνος νεροῦ δὲν φαινόταν πουθενά. Κι' ὁ Μπριάν δὲν ἤξερε πὼς νὰ τὸ ἐξηγήσῃ.

«— Μὴν ἐγελάσθηκα; συλλογιζόταν μ' ἀνησυχία. Μὴ μοῦ φάνηκε πὼς ἦταν θάλασσα;... Μὰ ὅχι, ὅχι! ἀδύνατο! Τὴν εἶδα!...»

Στις ἐπτά, δὲν εἶχαν τελειώσει ἀκόμα τὸ δάσος, τὸ σκοτάδι εἶχε ἀρχίσει νὰ πλώνεται καὶ δὲν μπορούσαν πιά νὰ προχωροῦν. Ἀποφάσισαν λοιπὸν νὰ διανυκτερεύσουν μέσα στὸ δάσος. Φαγιά εἶχαν, σκεπάσματα εἶχαν, ὅπλα εἶχαν, — τί ἄλλο ἤθελαν;

Ἐφαγαν μὲ μεγάλη ὄρεξη καὶ ξαπλώθηκαν στὴ ρίζα ἑνὸς δέντρου, μέσῃ σὲ θάμνους πυκνοὺς, ἀπάνω σὲ στῶμα ἀπὸ ξερόφυλλα. Τυλίχτηκαν καλὰ μὲ τὰ σκεπάσματά τους, καὶ σὲ λίγο ἀποκοιμήθηκαν.

Τοὺς μικροὺς τοῦ κυρίου τοὺς μιμήθηκε κι' ὁ Πιστός, ἂν κι' εἶχε χρέος νὰ γρυπνήσῃ σὰ φύλακας. Πρέπει ὅμως νὰ ποῦμε πὼς δυο-τρεις φορές, στὸ διάστημα τῆς νύχτας, ἔγρυξε, σημάδι πὼς εἶχε μυρισθεῖ κάποια ἀγρίμια, πού δὲν τόλμησαν νὰ πλησιάσουν.

Τὰ παιδιά ξύπνησαν τὸ πρῶτ' στίς ἐπτὰ. Οἱ ἀχτίδες τοῦ ἡλίου, πού ἔπεφταν λοξά, μόλις φωτίζαν τὸ δάσος.

Πρῶτος ἀπ' τοὺς πυκνοὺς θάμνους βγήκε ὁ Σέρβης κι' ἀμέσως τὸ δάσος ἀντήχησε ἀπ' τις φωνές του:

— Μπριάν!... Δόνιφαν!... Οὐίλκοξ! ἔλατε γρήγορα!...

— Τί τρέχει;... ρώτησε ζωηρὰ ὁ Μπριάν.

— Τί νὰ τρέχῃ; εἶπε ὁ Οὐίλκοξ. Αὐτὸς ὁ Σέρβης μὲ τις φωνές του μᾶς τρομάζει κάθε λίγο χωρὶς λόγο.

— Χωρὶς λόγο; διαμαρτυρήθηκε ὁ Σέρβης. Κοιτάξτε ὅμως πού διανυκτερεύσαμε!

Πραγματικῶς, τὸ μέρος ὅπου κοιμήθηκαν τὰ παιδιά, δὲν ἦταν πυκνοὶ θάμνοι ὅπως ἐνόμιζαν, ἀλλὰ καλὸδα πλεγμένη ἀπὸ κλαδιά, σὰν ἐκείνες πού κάνουν οἱ Ἰνδοὶ καὶ τις δνομάζουν *ἀκού-σες*. Ἡ ἀχούπα ὅμως αὐτὴ ἦταν πολὺ παλιά, σχεδὸν ἐρεπιο, πού μόλις κρατιόταν ἀπὸ τὸν κορμὸ ἑνὸς μεγάλου δέντρου.

— Εἶναι λοιπὸν ἐδῶ ἄνθρωποι; εἶπε ὁ Δόνιφαν κοιτάζοντας γύρω του.

— Τουλάχιστο θάταν ἄλλοτε, ἀπο-

κρίθηκε ὁ Μπριάν, γιὰτὶ ἡ καλὸδα αὐτὴ δὲν ἔγινε βέβαια μόνη της.

— Ἄν ἦταν ἄνθρωποι, τότε ἐξηγεῖται καὶ τὸ πέτρινο γεφυράκι στὸ ποτάμι.

— Λοιπὸν τόσο τὸ καλύτερο! εἶπε ὁ Σέρβης. Ἄν εἶν' ἐδῶ ἄνθρωποι, θά-ναι καλοί, ἀφοῦ ἐπλεξαν τὴν καλὸδα αὐτὴ ὅπου περάσαμε τόσο ὠραῖα τὴ νύχτα μας.

Ἀπὸ περιέργεια, σκάλισαν τὸ σωρὸ τῶν φύλλων καὶ σὲ λίγο ἀνακάλυψαν ἓνα κομμάτι ἀπὸ πήλινο ἀγγεῖο. Ἀλλὰ τὸ κομμάτι αὐτὸ δὲν τοὺς ἔμαθε τίποτα περισσότερο ἀπ' ὅ,τι ἤξεραν πιά.

Στις ἐπτάμισι ξεκίνησαν πάλι, μὲ τὴν πυξίδα στὸ χέρι, διευθυνομένοι ἀνατολικά.

Ὅσο προχωροῦσαν, τόσο τὸ ἔδαφος γινόταν κατηφορικό. Τὰ χόρτα κι' οἱ θάμνοι ἦταν τόσο πυκνοί, πού μὲ δυσκολία περπατοῦσαν καὶ δυο-τρεις φορές ἀναγκάσθηκαν ν' ἀνοίξουν δρόμο μὲ τὸ σκεπάρνι.

Ἐπιτέλους, λίγο πρὶν ἀπὸ τις δέκα, ὁ ὀρίζοντας μπροστά τους ἔγινε διαφορετικός. Δὲν ἦταν πιά ὁ ἀτέλειωτος ἐκεῖνος φραγμὸς ἀπὸ δέντρα. Περ' ἀπὸ τὸ δάσος, ἀπλωνόταν μιὰ μεγάλη πεδιάδα σκεπασμένη μὲ σχοίνους, θυμάρια καὶ ρεῖκια. Καὶ σὲ ἀπόσταση ὡς μισὸ μίλλι πρὸς τὰ νατολικά, ἡ πεδιάδα περι-ριζόταν ἀπὸ μιὰν ἄμμου-διά, πού τὴ χτυποῦσ' ἑλαφρὰ τὸ κύμα τῆς θάλασσας, — τῆς θάλασσας ἐκείνης πού εἶχε ἰδεῖ ὁ Μπριάν ἀπὸ τ' ἀκρωτήρι!

Ὁ Δόνιφαν σὴναινε γιὰ νὰ μὴν ὁμολογήσῃ πὼς ὁ ἀντίπαλός του δὲν εἶχε ἀπάτηθεῖ. Αὐτὸς ὅμως πού δὲν ἀγαποῦσε τις ἐπιδείξεις, κοίταζε ἀπλῶς μὲ τὸ τηλεσκόπιο τὴν ἄμμουδιά.

Τὸ βορεῖνδ μέρος τῆς παραλίας ἐκείνης, πού φωτιζόταν λαμπρὰ ἀπὸ τις ἀχτίδες τοῦ ἡλίου, γύριζε λίγο πρὸς τ' ἀριστερά καὶ τὸ μεσημβρινὸ γύριζε ἐπίσης, ἀλλὰ ἡ καμπὴ ἐκεῖ ἦταν μεγαλύτερη.

Δὲν χωροῦσε πιά ἀμφιβολία: Δὲν ἦταν ἡπειρος, ἦταν νήσος. Ἐπομένως καμμιά ἐλπίδα σωτηρίας, καμμιά ἐλπίδα νὰ φύγουν ποτὲ ἀπὸ κείνη τὴ χώρα, ἐκτὸς ἂν τοὺς ἐρχόταν βοήθεια ἀπέξω.

Οὔτε ἄλλη γῆ φαινόταν κοντὰ ἢ μακριὰ στὸ πέλαγος. Κατὰ τὰ φαινόμε-

να λοιπὸν τὸ νησί τους ἦταν ἀπομονωμένο στὴ μέση τοῦ ἀπέραντου Ἐιρηνικοῦ Ὠκεανοῦ!

Ἀφοῦ πέρασαν τὴν πεδιάδα πού ἔφτανε ὡς τὴν ἄμμουδιά, τὰ τέσσερα παιδιά στάθηκαν στὰ πόδια ἑνὸς ἀμμόλοφου. Εἶχαν σκοπὸ νὰ γευματίσουν καὶ νὰ γυρίσουν πάλι στὸ πλοῖο ἀπὸ τὸ δάσος. Ἰσως θὰ πρόφθαιναν πρὶν νὰ νυχτώσῃ.

Ἐφαγαν σκυθρωποί, περίλυποι, χω-ρίς ν' ἀλλάξουν παρὰ λίγα λόγια. Τέ-

ταζαν μὲ ἀγωνία. Τὶ εἶχε πάθει;... Σὲ λίγο, μ' ἓνα πῆδημα, ὁ Πιστός βρέθηκε μέσα στὰ ἐλαφρὰ κύματα κι' ἄρχισε νὰ πίνῃ μὲ ἀπληστία.

— Μπά! φώναξε ὁ Δόνιφαν. Πίνεται λοιπὸν αὐτὸ τὸ νερό;

Ἐτρεψε ὡς τὴν παραλία, σήκωσε μιὰ χούφτα νερὸ καὶ τὴν ἔφερε στὰ χεῖλη.

Τὸ νερὸ ἐκεῖνο ἦταν γλυκὸ!

Δὲν ἦταν λοιπὸν θάλασσα. Ἦταν λίμνη!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Μιὰ ἐπιγραφή.—Μιὰ σπηλιά.

Ὡστε τὸ πρόβλημα δὲν εἶχε λυθεῖ.

Ἀλήθεια ἡ ὕγρὴ ἐκείνη ἔκταση, πού τὴν πῆραν γιὰ θάλασσα, ἦταν μιὰ μεγάλη λίμνη. Ἀλλὰ μιὰ μεγάλη λίμνη δὲν μπορούσε νὰ νικήσῃ καὶ σ' ἓνα μεγάλο νησί; Κι' ἂν προχωροῦσαν ἀκόμη, δὲν θάδρισκεν ἄραγε καὶ θάλασσα ἀληθινή, πού μὲ κανένα τρόπο δὲν θὰ μπορούσαν νὰ τὴν περάσουν;

Ὅπωςδήποτε, ἡ λίμνη πού ἔδλεπαν ἦταν πολὺ μεγάλη. Καθὼς παρατήρησε ὁ Δόνιφαν, στὰ τρία τέταρτα τοῦ γύρου της ὁ ὀρίζοντας ἦταν οὐρανός. Καθόλου ἀπέθανο λοιπὸν νὰ βρισκόνταν σὲ ἡπειρο κι' ὅχι σὲ νῆσο.

— Ὡστε ναυαγήσαμε στὴν Ἀμερική; εἶπε ὁ Μπριάν.

— Ἐγὼ πάντα αὐτὸ ἔλεγα, ἀποκρίθηκε ὁ Δόνιφαν, καὶ νὰ τώρα πού βγήκα ἀληθινός.

— Ναί, μὰ κι' ἐγὼ δὲν εἶχα γελασθεῖ, ὅπως ἀποδείχθηκε σήμερα...

— Μόνο πού δὲν ἦταν θάλασσα... ἡ θάλασσα πού εἶδες!

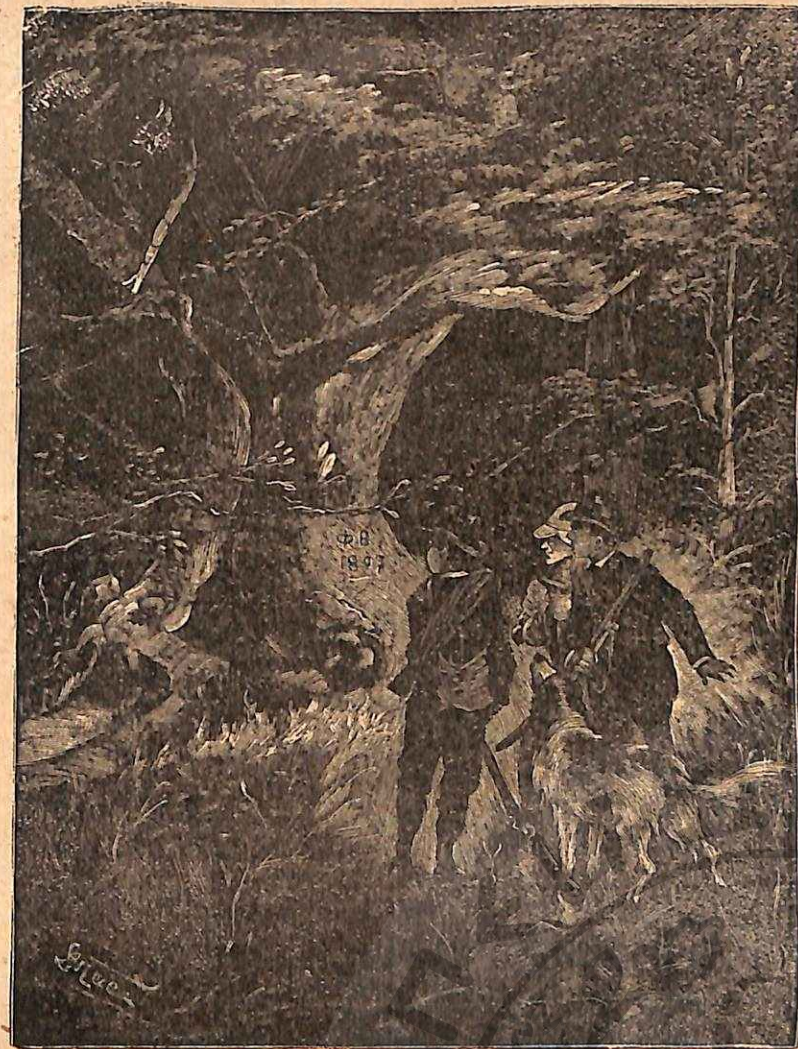
Ὁ Μπριάν, θυμούμενος πάντα τὴ σύσταση τοῦ Γόρ-

δων, σὴναινε γιὰ νὰ μὴν ὀξυνθῇ ἡ φιλονεικία. Ἀλλ' ὅσοτε συμπερότερο γιὰ ὅλους ἦταν νὰ ἔπαυθῃ αὐτός. Γιατὶ σὲ μιὰ ἡπειρο, δὲν θάταν ἀποκλεισμένοι καὶ φυλακισμένοι ὅπως σ' ἓνα νησί. Μόνο πού θὰ περίμεναν πῶς κατὰλληλὴ ἐποχὴ, διὰ νὰ ἐπιχειρήσουν μιὰν ἐκδρομὴν πρὸς τὰ νατολικά.

Γιὰ τὴν ὥρα, σκέφθηκαν νὰ φάξουν πρὸς τὸ μέρος τῆς λίμνης, γιὰ νὰ βροῦν καμμιά σπηλιά κατὰλληλὴ γιὰ κατοικία, ἀφοῦ τέτοια δὲν εἶχαν βρεῖ στὰ δυτικά.

(Ἀκολουθεῖ)

Μεταφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

«Στάθηκαν ἄφωνοι μπροστὰ στὴν ἐπιγραφή...»

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΒΡΑΧΟΣ

Αιώνες τώρα κείται
Στῆς θάλασσας τὰ βάθη,
Χειμῶνες ἀγριούς πέρασε
Μὰ ὁ βράχος δὲν ἔχασε.

Τριγύρω του τὰ κύματα
Ποῦ σπούνε μὲ μαγία,
'Ολάφριστο τοῦ κάνουνε
Στεφάνι. Τί ἐρημία!

'Ολίγα φύκια βροσκονται
'Εδὼ κι' ἐκεῖ σπαρμένα,
Κι' ὡς πέρα στὸν δείχνοντα
Δὲν βλέπεις πλοιο κανένα...

Περνοῦν τὰ χρόνια ἀγρίιστα
'Ο βράχος δὲν πεθαίνει.
Σὺν τῆς αἰωνιότητος
Μνημεῖο πάντα μένει.

Μικρομέγαλη

Η ΝΙΝΑ Η ΕΞΑΔΕΛΦΗ ΜΟΥ

Υπάρχει μιὰ περίσταση ποὺ
δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ποφύγῃ τὸν
ἀριθμὸ 13. Τὶ γροσουέικος, Θεέ
μου! Κι' ἡ Νίνα ἡ ἐξιδέλφη μου
εἶναι 13 χρονῶ. 11 νὰ κἀμῃ;
Δὲν μπορεῖ νὰ πηδῇ κατ' εὐ-
θεῖαν στὰ 14! Ἀδύνατο, σοῦ
λέγω. Εἶναι λοιπὸν πρῶτον 13
χρονῶ, καὶ δεύτερον πολὺ γαί-
δεον ἅπ' τὴ μαμιά της. Γι' αὐ-
τὸ ἔχει μερικὰ κοριτσιότικα ἑ-
λαττώματα ποὺ δὲν χωνεῖω. 'Ο-
ταν τὴν κυνηγᾷς π. χ. βαρεῖ καί-
τι στριγγιλιές, σὰ γορουνάκι
ποὺ τὸ σφάζουν, —συγγνώμη τῆς
ζητῶ, μὰ ἔτσι εἶναι.

Θὰ μοῦ πῆς: καὶ ποῖος σοῦ
λέει νὰ τὴν κυνηγᾷς; Θὰ σοῦ
πῶ: καὶ ποῖος τῆς λέει νὰ μὲ
πειράζει; Κι' ἀκόμα, ὅταν περ-
πατᾷ μὲ φίλες τῆς, δὲν ἀκούς
παρὰ μιὰ λέξη, ποὺ τὴν ἀγαπᾷ
φαίνεται πὺς πολὺ κ' ἀπὸ τὴ
μαμιά της: καίμενη. Καίμενη τοῦ-
το, καίμενη κείνο, καίμενη ἐξ-
χασα τὸ τετραδίδι μου, καίμενη
κάσσε ἡσυχία, δὲ μοῦ λές καί-
μένη... Μὰ δὲν εἶναι μόνο αὐτὴ,
ἤθελα νὰκούσης καὶ τὶς ἄλλες.
'Αχ, οἱ «καίμενες»! Εὐλο θέ-
λουν. Μ' ἔχουν κουράσει τόσο
πολὺ μ' αὐτὴ τὴ λέξη!

Αὐτὰ ποὺ λές, εἶναι τὰ ἑλατ-
τώματα τῆς Νίνας τῆς ἐξαδέλφης
μου. Μὰ ἔχει καὶ προτερήματα:
στὰ μαθηματὰ της θάταν πρῶ-
τη... ἂν ἦταν λίγο πὺς προσε-
κτική. Πάλι καλὰ ποὺ δὲν εἶναι
ἡ τελευταία! Φέτος μάλιστα εἶ-
χε μιὰ χαρά, γιατί στὴν τάξη ποὺ
εἶναι, θὰ χόρευε. Σοβαρὰ μιλῶ:
στοὺς Σχολικοὺς Ἀγῶνες ποὺ
γίνονται κάθε χρόνον, βάζουν τὶς
τελευταίες τάξεις τῆς Ἐμπορι-
κῆς καὶ τοῦ Γυμνασίου, ποὺ εἶ-
ναι κι' ἡ Νίνα ἡ ἐξαδέλφη μου, καὶ
χορεύουν Ἑλληνικοὺς χο-
ρούς. Θὰ λάβαινε μέρος λοιπὸν
κι' ἡ Νίνα ἡ ἐξαδέλφη μου. 'Αλ-
λά...

Μιὰ μέρα ὁ καθηγητὴς τῶν
Ἑλληνικῶν τσάκωσε κάποιον ποὺ
ἦν γλωσσολόγος τῆς ἐκοβὲ ψαλίδι.
Καὶ τῆς εἶπε:

— Γιὰ τιμωρία σου, φλύαρη,
δὲν θὰ χορεύῃς. Θὰ τὸ πῶ καὶ
τῆς κ. Στ. (τῆς διευθυντρίας) νὰ
μὴ σ' ἀφήσῃ.

— Ω, Θεέ μου! Μὰ ξέρεις ποῖα
ἦταν; Ἡ Νίνα, ἡ ἐξαδέλφη μου!
Νὰ πῶ; ἡ ὀργή! Ἦλθε σπῆτι
κλαίγοντας κι' ἡ μαμιά της τὴ
ρώτησε ἀνήσυχη τί ἔχει.

— Χί, χί, ἔτσι κι' ἔτσι, χί, χί...
— Χά, χά! Ἔτσι ἐκλαιγες καὶ
στὸ διάλειμμα; τὴ ρώτησα.

— Νά σκάσης!
— Εὐχαριστῶ.

Ἡ... καίμενη, τῶς πάρε
κατάκαρδα. Τώρα τί νὰ γίνῃ;
'Η μαμιά της, ἀφοῦ πρῶτα τὴ
μάλωσε, ὕστερα τὴν παρηγοροῦ-
σε. Γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ κι'
ἐγώ, τῆς εἶπα:

— Σώπα, Νίνα μου, καὶ θὰ
παρακαλέσω τὸν διευθυντὴ μὲς
νὰ πῇ στὴν κ. Στ. νὰ παρακαλέ-
σῃ τὸν καθηγητὴ σου νὰ σὲ συ-
χωρήσῃ.

— Σώπα σύ, βλάκα, ποὺ θά-
κούσῃ ἐσένα ὁ διευθυντής!..
— Ἄ, ἔτσι; βλάκα μὲ λές; κι'
ἐγώ... δὲν θὰ τὸν παρακαλέσω!

Ἐπιτέλους, εἶτε γιατί οἱ βρύ-
στες τῶν δακρύων της στερέωναν,
εἶτε γιὰ νὰ ξεκουραστῇ λιγάκι
καὶ νὰ ξαναρχίσῃ, ἡ Νίνα ἡ ἐ-
ξαδέλφη μου ἔπαινε νὰ κλαίει.
'Αλλά δὲν ξανάρχισε. Κι' εἶχε
δικιο, μὰ τὸ ναί, γιατί τὴν ἄλ-
λη μέρα ἦλθε σπῆτι ξετρελλαμέ-
νη. Πηδούσε, σφύριζε, τραγου-
δοῦσε. Ἔτσι ντε! Τί ἔχεις πά-
λι; Μάθαμε τί ἔχει... Ἔ, τὶς
Μπολσεβίκες! Ἐκαμαν διαδή-
λωση ἐκεῖ πέρα. Φάγανε, λέει, —
τὶς λιμάρες! — ταῦτά τοῦ καθη-
γητοῦ τῶν νὰ συχωρήσῃ τὴ Νίνα
τὴν ἐξαδέλφη μου. Κι' αὐτὸς
τὴ συχωρεῖ. Ἀμέσως ὁ «κακὸς»
καθηγητὴς, ποὺ τοῦ ψάλανε τό-
σα, —ὄχι μπροστὰ του, ἐννοεῖται,
— ἔγινε ὁ πὺς καλὸς ἄνθρωπος
τοῦ κόσμου. Ἐννοεῖται ἐπίσης,
πὺς ἡ Νίνα ἡ ἐξαδέλφη μου ὑπο-
σχέθηκε, τὸ ψαλίδι δηλαδή...

Ὅταν ἔγιναν οἱ Ἀγῶνες, οἱ «καί-
μενες» χόρεψαν, ὄχι στὴν τάξη,
ἀλλὰ σ' ἓνα μεγάλο γήπεδο. Καὶ
νὰ σοῦ πῶ; Ἡ Νίνα ἡ ἐξαδέλ-
φη μου χόρεψε καλύτερα ἀπὸ ὅ-
λες. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ἀλήθεια.
Ζήτω λοιπὸν ἡ Νίνα ἡ ἐξαδέλφη
μου!

ΞΙΟΝΙΑ!

ΝΥΧΤΟΛΟΥΛΟΥΔΑ

Ω, πόσο ἀγαπῶ τὰ νυχτολού-
λουδα! Ἐχουν ἓνα χροῖμα ρόδι-
νο, γλυκὸ κι' ἀπαλό, ὁμοιο μὲ
κείνο ποὺ παίρνουν κάποτε τὰ
συννεφάκια τῆς δύσης.

Ὅταν ὁ ἥλιος πάει νὰ κοιμη-
θῇ στὰ ξωτικά του παλάτια κι' ὁ
χαμὸς του μᾶς γεμίζει νοσταλ-
γίες τὴν καρδιά, γιὰ κάτι ἀόρι-
στο, μακρινό, ὁμορφό, ὅταν τὰ
πουλιὰ στέλλουν σὲ κάποιον ἄ-
γνωστο θεὸ τὸ μυστικὸ τους κε-
λάδημα, ὅταν οἱ κρίνοι σκορπῶ-
ζουν γλυκὰ-γλυκὰ τοὺς τελευ-
ταίους ἀνασασμούς κι' ἡ θάλασ-

σα, κουρασμένη ἅπ' τὰ παιχνί-
δια τῆς ἡμέρας μὲ τοὺς βράχους,
διπλώνει τὰ κυματάκια της ἀγά-
λια-ἀγάλια, τὸ ἓνα πίσω ἀπ' τὸ ἄλ-
λο στὴν ἀκρογιαλιά, ὅταν τὸ ἀε-
ράκι τῆς δύσης ἔρχεται νὰ να-
νουρίσῃ ὅ,τι στὴ φύση ἔχει ἀφή-
σει ξυπνητὸ τὸ δειλὶ, καὶ σκορ-
πάει μυστικὲς ἀνατριχίλες στὶς
ἀργυρόφυλλες περήφανες λεύκες,
τότε, μέσ' στῆς σιωπηλῆς νυχτιάς
τὸν ἐρχομό, ἀνοίγετε σεῖς τὰ ρόδι-
να πεταλάκια καί, μαγεμένα ἀπ'
τὸ λυκόφως, μεθυμένα ἀπ' τὰε-
ριου τοῦ βραδυνοῦ φύσμου, ἀπα-
λογερετε μὲ γάρη τὰ κεφαλά-
κια σας. Κι' ὅταν ἡ νύχτα ἀπλώ-
σῃ τὸν πέπλο της κι' ὅλη τὴν
πλάση ἀγκαλιάσει, τότε πιά ξα-
πολύεστε λεύτερα, παίζοντας μὲ
τὶς χουδὲς τοῦ φεγγαριοῦ ἀκτί-
νες τῶν ἀστρῶν τὶς ἀσημένιες.

Ὁ λουλουδάκια μου ἀγαπη-
μένα! Ποτὲ δὲν σὰς γαίδεψε τοῦ
ἥλιου τὸ φῶς, ποτὲ δὲν νιώσα-
τε πεταλούδιαν φιλία, τὰστέρια
εἶναι ὁ κόσμος σας κι' αὐτὰ οἱ
σύντροφοί σας. Σεῖς μόνο ἔξε-
ρετε τῆς νύχτας τῆς μυστικότη-
τῆς τὰ θάλγητρα τὰ μαγικά, σεῖς
μόνο βλέπετε τὶς νεράιδες τὶς
πεντάμορφες καὶ τὰ ξωτικά της.

Καὶ ὅταν πιά σβύσῃ ὁ αὐγερινός,
καὶ ξεψυχήσουν τὰ σκότη, καὶ
προβάλλῃ ἡ ροδόχρωμη αὐγή,
καὶ τὰ τριαντάφυλλα σκορπίζον
δλόγυρα τὴν εὐωδίάν τους, καὶ
τὰ πουλιὰ ξελλαμένα ἀπ' τὴ
χαρὰ τους ἔρχονται ἀρμονικό,
γλυκὸ τραγοῦδι, τότε κλείνετε
τὰ μεταξένια πεταλάκια σας, φο-
βισμένα μὴ τυχὸν ἀντικρύσετε
τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, καὶ γέρνετε
τὰ κεφαλάκια σας ἀγαλιά.

Ω, πόσο σὰς ζηλεύω, μικρά
μου λουλουδάκια, καὶ πόσο θά-
θελα ἡ ζωὴ μου νὰ ἦταν νυχτο-
λουλουδιὸ μικρὴ ζωούλα, κι'
ἀς ζοῦσα μόνο μιὰ νυχτιά, καὶ
ἔπειτα ἄς ὀθύνῃ ἡ πνοούλα μου
κι' ἄς σκορπίζονταν τὰ πεταλάκια
μου στὸ πρῶτο φύσημα τοῦ πρωι-
νοῦ ἀεριοῦ!

Κάμεν Σύλβα

ΧΙΟΝΙΑ!

Καταχνιά! Τὰ σύννεφα κα-
τέβηκαν στὴ γῆ καὶ κρύψανε ἄ-
κόμα καὶ τὰ σπιτάκια τοῦ χω-
ριοῦ ποὺ σκαρφαλώνει στὴν ἀν-
τικρυνή τοῦ βουνοῦ πλαγιά. Καὶ
βλέπεις νὰ φεύγουνε μέσα ἀπὸ
τὴν ὀμίχλη κανεὶν λευκοί, κα-
τὰ πού τὸν πέφτουνε στὴ γῆ καὶ
τὴ στρώνουν ἀπαλά-ἀπαλά μ' ἓνα
κατακάθαρο χαλμ...

Χιονίζει.
Φόρτωσαν καὶ στὸ δασάκι χιόνια
κατὰ πού τὸν πέφτουνε στὴ γῆ καὶ
τὴ στρώνουν ἀπαλά-ἀπαλά μ' ἓνα
κατακάθαρο χαλμ...

Χιονίζει.
Φόρτωσαν καὶ στὸ δασάκι χιόνια
κατὰ πού τὸν πέφτουνε στὴ γῆ καὶ
τὴ στρώνουν ἀπαλά-ἀπαλά μ' ἓνα
κατακάθαρο χαλμ...

Χιονίζει.
Φόρτωσαν καὶ στὸ δασάκι χιόνια
κατὰ πού τὸν πέφτουνε στὴ γῆ καὶ
τὴ στρώνουν ἀπαλά-ἀπαλά μ' ἓνα
κατακάθαρο χαλμ...

Χιονίζει.
Φόρτωσαν καὶ στὸ δασάκι χιόνια
κατὰ πού τὸν πέφτουνε στὴ γῆ καὶ
τὴ στρώνουν ἀπαλά-ἀπαλά μ' ἓνα
κατακάθαρο χαλμ...

Χιονίζει.
Φόρτωσαν καὶ στὸ δασάκι χιόνια
κατὰ πού τὸν πέφτουνε στὴ γῆ καὶ
τὴ στρώνουν ἀπαλά-ἀπαλά μ' ἓνα
κατακάθαρο χαλμ...

Χιονίζει.
Φόρτωσαν καὶ στὸ δασάκι χιόνια
κατὰ πού τὸν πέφτουνε στὴ γῆ καὶ
τὴ στρώνουν ἀπαλά-ἀπαλά μ' ἓνα
κατακάθαρο χαλμ...

ρο, ἐκεῖ ὅπως εἶναι, μοιάζει μὲ
βασιλοῦσα τῆς ἐρημίας.

Ἡ πόρτα ἔκλεισε κι' ἡ ὄραία
σιλουέτα χάθηκε πίσω ἀπὸ τὰ
βαρεῖα παραπετάσματα.

Διὸ χωριάτες ποὺ γύριζαν στὸ
χωριό, πέρασαν ἀπὸ πλαῖδι μου,
χουχουλίζοντας τὰ χέρια τους ἀπ'
τὸ κρύο.

Μωρ' ἂν τὸ πάρη νύχτα,
θὰ τὸ στρώσα γιὰ τὰ καλὰ καὶ
θὰ ἔξημερωθούμε κάτωσπορι.

Γρηγορά-γρηγορά τράβηξαν τ'
ἀνηφορικά μονοπάτια τοῦ χω-
ριοῦ γιὰ νὰ μπῇ ὁ καθένας στὸ
σπιτάκι του, ποὺ τὸν περιμένε
κοντὰ στᾶλλα καὶ ἡ χαμηλὴ γο-
νιὰ μὲ τὴ φλογισμένη κουτσούρα
ἀπὸ τὴ γέριξη ἐλίου...

Κι' ἔξω τὸ χιόνι, πὺς πυκνὸ
τώρα, ξακολουθεῖ νὰ στορβιλίξῃ
σὲ φανταστικούς χοροὺς μὲ τὸν
ἀγέρας, πέφτοντας στὴ γῆ ἄσπρο,
ἀγνὸ, δλοκάθαρο, γιὰ νὰ γίνῃ σὲ
λίγο νερό, λάσπη, βούρκος...

Χιόνι.
Κι' ἔξω τὸ χιόνι, πὺς πυκνὸ
τώρα, ξακολουθεῖ νὰ στορβιλίξῃ
σὲ φανταστικούς χοροὺς μὲ τὸν
ἀγέρας, πέφτοντας στὴ γῆ ἄσπρο,
ἀγνὸ, δλοκάθαρο, γιὰ νὰ γίνῃ σὲ
λίγο νερό, λάσπη, βούρκος...

Χιόνι.
Κι' ἔξω τὸ χιόνι, πὺς πυκνὸ
τώρα, ξακολουθεῖ νὰ στορβιλίξῃ
σὲ φανταστικούς χοροὺς μὲ τὸν
ἀγέρας, πέφτοντας στὴ γῆ ἄσπρο,
ἀγνὸ, δλοκάθαρο, γιὰ νὰ γίνῃ σὲ
λίγο νερό, λάσπη, βούρκος...

Χιόνι.
Κι' ἔξω τὸ χιόνι, πὺς πυκνὸ
τώρα, ξακολουθεῖ νὰ στορβιλίξῃ
σὲ φανταστικούς χοροὺς μὲ τὸν
ἀγέρας, πέφτοντας στὴ γῆ ἄσπρο,
ἀγνὸ, δλοκάθαρο, γιὰ νὰ γίνῃ σὲ
λίγο νερό, λάσπη, βούρκος...

Χιόνι.
Κι' ἔξω τὸ χιόνι, πὺς πυκνὸ
τώρα, ξακολουθεῖ νὰ στορβιλίξῃ
σὲ φανταστικούς χοροὺς μὲ τὸν
ἀγέρας, πέφτοντας στὴ γῆ ἄσπρο,
ἀγνὸ, δλοκάθαρο, γιὰ νὰ γίνῃ σὲ
λίγο νερό, λάσπη, βούρκος...

Χιόνι.
Κι' ἔξω τὸ χιόνι, πὺς πυκνὸ
τώρα, ξακολουθεῖ νὰ στορβιλίξῃ
σὲ φανταστικούς χοροὺς μὲ τὸν
ἀγέρας, πέφτοντας στὴ γῆ ἄσπρο,
ἀγνὸ, δλοκάθαρο, γιὰ νὰ γίνῃ σὲ
λίγο νερό, λάσπη, βούρκος...

Μὲ ἓνα στράτευμα ἀπὸ τέ-
τοιους στρατιώτες θὰ κατακτοῦ-
σα ὅλο τὸν κόσμον.

Καὶ δίνοντας στὸ παιδί μιὰ λί-
ρα καὶ χτυπώντας ἐλαφρὰ τὰ μά-
γουλά του, ἔκλινε μὲ καλπα-
σμό.

(Ἀπὸ τὸ Ἀγγλικό)

Γκλόρια

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Ὅστε παντρεύτηκε ἡ θεῖα
σου, μικρούλα μου;
— Μάλιστα, κυρία.
— Καὶ μὲ ποιόν;
— Μὲ τὸ γαμπρόν.

Χρυσάνθεμον

Γιῶργος: — Μιὰ χαρὰ εἶναι ὁ
ἀδερφός σου, Νίκο.

Νίκος: — Χτύπα ξύλο!..
Κι' ὁ Γιῶργος, ἀπαθέστατα,
χτυπᾷ τὸ κεφάλι τοῦ Νίκου.

Τζογές

— Ἀλήθεια, μπαμπά, τὸ νερό
παγώνει ἅμα τὸ θερμομέτρο φτά-
σῃ κάτω ἀπὸ τὸ μηδέν;
— Βεβαίως, παιδί μου.
— Καὶ δὲ μοῦ λές, πὺς κατα-
λαβαίνῃ τὸ νερό, πὺς τὸ θερμο-
μετρο ἔφτασε κάτω ἀπὸ τὸ μηδέν;
— Ἐμερᾶλδα

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»
'Αθήναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 10 'Απριλίου 1928.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ! Ὅταν θὰ
λάβετε αὐτὸ τὸ φυλλάδιο, οἱ χαρ-
μόσυνοι κώδωνες θάναγαυροὺν τὴν
'Αγάσταν. Χριστὸς Ἀνέστη, παι-
διά μου. Στέλνω τὸ φιλὶ τῆς ἀ-
γάπης σὲ ὅλους. Καὶ τοῦ χρόνου,
μὰ ὅσῃ καὶ μὲ χαρὰ!

Ὅσο μπορεῖ κανεὶς, Κόρη τῶν
'Αθηνῶν, δὲν πρέπει νὰ χυ-
μὰ πρόληψη. Ἀλλὰ ὅπως ἀνα-
γνώριζεις καὶ σὺ, αὐτὸ εἶναι πολὺ
δυσκόλο καὶ χρειάζεται αὐστηρὴ
διαπαιδαγώγησι ἀπὸ τὴν πὺς τρυ-
φερὴ ἡλικία. Τώρα, δυστυχῶς, γί-
νεται τὸ ἀντίθετο: καὶ σὸ σπῆτι
καὶ σὸ σχολετο, τὰ παιδιὰ ἀνα-
τρέφονται σὲ τρόπο ποὺ δυνάμει
μέσα τους τὴν κληρονομικὴν δει-
σιδαιμονία. Γιατὶ ὅλοι, λίγο ἢ
πολύ, εἴμαστε προληπτικοί καὶ ἀπὸ
ἀδυναμία, λιποψυχία, ὀκνηρία, ἀ-
ναθέτουμε πολλὰ πράγματα στὴν
τύχη ἢ τὰποδίδουμε στὴ μοίρα,

στὸ γραφτὸ. Ὡστόσο κάτι ὑπάρ-
χει ἀπ' ὅλα αὐτὰ. Μόνο ποὺ δὲν
εἶναι ἀπέξω, ἀντικειμενικό, ὅπως
φαντάζονταν οἱ ἀρχαῖοι τὴν Μοίρα
καὶ τὴν Τύχη. Ἀλλὰ μέσα μας,
ἀτομικὸ κι' ὑποκειμενικό. Ὅταν
λέμε οἱ «κάθε ἄνθρωπος γεννιέ-
ται μὲ τὴν τύχη του», ἐννοοῦμε
ὅτι δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ ποκτῇ
περισσότερες δυνάμεις ἀπ' ὅσες
ἔχει φυσικά, ὅσες καὶ κἀμῃ τίπο-
τα περισσότερο ἀπ' ὅ,τι τοῦ ἐπι-
τρέπουν αὐτὲς οἱ δυνάμεις. Αὐτὸ
ὅμως δὲν σημαίνει πὺς πρέπει νὰ
κάθεσαι μὲ σταυρωμένα χέρια. Ἰσα-
σα ποὺ πρέπει νὰ κάνῃ τὸ πᾶν
γιὰ νὰ μεγαλώσῃ τὶς δυνάμεις τῆς
ἑαυτοῦ ἐπιδεκτικῆς, καὶ νὰ τὴν
χρησιμοποιῇ, πρὸς τὸ καλὸ τοῦ
καὶ τὸ καλὸ τῶν ἄλλων, ὅσο τοῦ

εἶναι δυνατό. Οἱ μοιρολάτρες, οἱ
λιποψυχοί, οἱ ὀκνηροί, δύνουν στὸν
κόσμο λιγότερο ἀπ' ὅ,τι μποροῦν.
Οἱ φιλόπονοι, οἱ δυνατοί, δὲν δι-
νουν βέβαια περισσότερον, — αὐτὸ
θᾶταν ὑπερφυσικό, — δύνουν ὅμως
ὅλο ὅσο μποροῦν, κι' εἶναι ἀρεστὸ.

Δὲν εἶναι ἀνάγκη, Χαροπούλε,
νὰ λύνῃς ὅλες τὶς Ἀσκήσεις κάθε
φυλλάδιου. Μπορεῖς νὰ στέλνῃς
ὅσες λύνεις, κι' αὐτὸ κάνουν ὅλοι.

Πὺς πῆγε ἡ ἀπαγγελία τὴν 25ῃ
Μαρτίου; Πιστεῖς νὰ μὴν τάχα-
σες ὅπως φοβόσουν. Εἶναι ἀνάγκη
νὰ διώγῃς ἀπὸ μέσα σου αὐτὸ τὸ
φόβο σοῦ κόσμου μὲ τὴν αὐτοτε-
ποίησιν ποὺ δίνει θάρρος. Νὰ λές
πάντα: «Θὴ τὰ πῶ ὅρατα!» Καὶ
θὰ τὰ λές. Γιὰ τὶς ἐνέργειες ἐν-
χαριστῶ πολὺ κι' ἐλπίζω νὰ χουν
καλὸ ἀποτέλεσμα.

Σοῦ φαίνεται «κρύχ καὶ ἀνο-
στα», Πορφυρογέννητη, γιατί
αὐτὰ τὰ περιοδικὰ, χωρὶς διευθυ-
ση, χωρὶς ἐπιτομία, τὰ γράφουν
συνήθως παιδαρέλια, ποὺ δὲν ἔχουν
ὅσες βρος, ὅσες γούστο, ὅσες γνώ-
σεις. Ἐνῶ οἱ δικοί μου συνεργά-
τες, παλαιοὶ καὶ νέοι, εἶναι ἀπὸ
τοὺς καλύτερους Ἑλληνες λογο-
τέχνες. Αὐτὴ, βλέπεις, εἶναι μιὰ
μεγάλη, ἀπέραντη διαφορά, ποὺ
δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἐκμηδενίσῃ
ὅσες τὸ ἀφθονο χαρτί, ὅσες οἱ
χρωματιστὲς εἰκόνες. Ὡστόσο σ'
εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅσα γράφεις.

Αὐτὸ, Δίαντα, εἶναι πολὺ λεπτὸ
ζητήμα. Μιὰ βοήθεια μπορεῖς νὰ
δίνῃς στὲς συμμαθήτριές σου, ἄρκει
νὰ μὴν εἶναι ἐκείνη ποὺ ἀπαγο-
ρεῖται οἱ καθηγητὰ. Καὶ ἔξερεις
ποῖα εἶναι ἐκείνη ποὺ ἀπαγορεῖ-
ται; Ἡ ἀντιγραφή, ἡ ὑπαγό-
ρευση. Ἀλλὰ μιὰ ἐξήγηση, μιὰ
ἀνάπτυξη, μιὰ ὑπόμνηση, μιὰ συμ-
βουλή ἐπιτέλους, αὐτὰ βέβαια δὲν
εἶναι ἀπαγορευμένα. Ἐνα παρά-
δειγμα, γιὰ νὰ καταλάβῃς καλὴ-
τερα: Ὁ καθηγητὴς σὰς δίνει ἓνα
θέμα. Μιὰ συμμαθήτριά σου σὲ
ρωτᾷ πὺς θὰ μποροῦσε νὰ τὸ ἀ-
ναπτύξῃ. Ἐσὺ τῆς λές, τὴν ὁδη-
γεῖς, —ὅσο ἔξερεις βέβαια, — καὶ τὴν
ἀφίνει νὰ γράφῃ τὴν ἐκθεση μόν-
η τῆς. Ἐ, αὐτὸ εἶναι καλὸ καὶ
νόμιμο. Ἄν ὅμως ἔγραφες ἐσὺ
μιὰ ἐκθεση καὶ τὴν ἐδίδες στὴ
συμμαθήτριά σου νὰ τὴν ἀντιγρά-
φῃ δουλικὰ, αὐτὸ θᾶταν κακὸ.
Θὰ τῆς ἐδίδες ἔτσι τὸν τρόπο νὰ
πατήσῃ τὸν καθηγητὴ καὶ νὰ πᾶ-
ρῃ ἓνα βαθμὸ ποὺ δὲν θὰ τὸν ἔξε-
ζε, καὶ θὰδικοῦσε τὸν ἐαυτὸ σου
καὶ τὶς ἄλλες, θὰ ἔδωκε ἀκό-
μη καὶ τὴν ἴδια ἐκείνη, γιατί θὰ
τὴν μάθαινες... νὰ μνημονεύει
μὲ ἔξανα κἀλλυθα. — Τὸ ἄλλο δὲν
τὸ καταλαβα. Πὺς βρέθηκαν στὸ
κουτὶ δυὸ καρφίτσες; Ἐγινε...
θαῖμα; Ἐξήγησέ μου

Ἡ Νέμεσις μοῦ γράφει: «Μὲ
πολλὴ μου χαρὰ εἶδα χτές ὅτι οἱ
«Πλοῖοι καὶ Φτωχοὶ» τοῦ κ.
Ξενοπούλου πῆραν ἀπὸ τὴν Ἀκα-
δημία τὸ Ἑπαθλο Βικέλα. Πᾶς
του, σὲ παρακαλῶ, τὰ θερμότερα
συγχαρητήριά μου. Ἐμεῖς τὰ Δια-
πλάστικα πρέπει νὰ μᾶςτε πολὺ
περήφανα ποὺ ἔνας ἀπὸ τοὺς κα-
λύτερους συγγραφῆς τῆς Ἑλλά-
δος μᾶς χαρίζει λίγο ἀπὸ τὸν πο-
λύτιμὸ του καιρὸ».

Ἡ Νέμεσις μοῦ γράφει: «Μὲ
πολλὴ μου χαρὰ εἶδα χτές ὅτι οἱ
«Πλοῖοι καὶ Φτωχοὶ» τοῦ κ.
Ξενοπούλου πῆραν ἀπὸ τὴν Ἀκα-
δημία τὸ Ἑπαθλο Βικέλα. Πᾶς

